

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

תוכן

- א. ... לרביעית דם שיוצאה משני מתים ... באהל.....1
- ב. על אלו טומאות הנזיר מגלה על המת ... ועל חצי לוג דם.....1
- ג. ועל מגען ועל משאן ועל אהילן ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו על אלו הנזיר מגלה 2
- ד. ומוזה בשלישי ובשביעי וסותר את הקודמין ואינו מתחיל למנות אלא עד שיטהר ומביא את קרבנותיו.....3

דף מט:

א. ... לרביעית דם שיוצאה משני מתים ... באהל

כבר התבאר לעיל דף לח. שדם המת¹ מטמא כמת במגע ובמשא ובאהל, שנאמר בנפש האדם ונאמר כי הדם הוא הנפש, וכמה שיעורו רביעית, אך אם רביעית הדם בא משני מתים אינו מטמא כלל².

ב. על אלו טומאות הנזיר מגלה על המת ... ועל חצי לוג דם

יש טומאות מן המת³ שאין הנזיר מגלה עליהן ולא סותר את הקודמין, ואף על פי שנטמא בהן טומאת שבעה, לפי שלא נאמר בו וכי יטמא לנפש אלא (במדבר ו פסוק ט) וכי ימות מית עָלָיו עד שיטמא מטומאות שהן מעצמו של מת⁴, ואח"כ יביא קרבנות טומאה ויגלה תגלחת טומאה ויפלו כל הימים הראשונים.

¹ רמב"ם הלכות טומאת מת פרק ב הלכה יב

² שם פרק ד הלכה א כדעת חכמים אהלות פרק ב משנה ו ועיין במפרשים שם ומש"כ שמטמא במגע ומשא משום עצם כשעורה בדם אינו שייך עיין כס"מ שם.

³ רמב"ם הלכות נזירות פרק ז הלכה א

⁴ הנה מלשון הרמב"ם מבואר דלמדנו זה מקרא, והוא תימא דבכמה דוכתי מוכח שזהו הלכה למשה מסיני, וכ"כ התוס' בנזיר [מ"ט: בד"ה ועל חצי לוג] וז"ל: ואף על פי שמטמא באהל ברביעית מ"מ אין הנזיר מגלה אלא על חצי לוג ושיעוריה הלכה למשה מסיני, עכ"ל. וכ"כ הרע"ב שם, וגם לא מצאתי בשום מקום דרשא זו. והנה לבד זה סותר א"ע למה שכתב ברפ"ג מטומאת מת, וז"ל: לפיכך אני אומר שכל טומאה מן המת שאין הנזיר מגלה עליה אינה דין תורה, עכ"ל. ובספ"י כתב דאלו הטומאות דאין הנזיר מגלה עליהן מהן דברי סופרים מהן דברי קבלה מהן נזירות והרחקות וכו' ע"ש, וביאור הדבר שוודאי הם מן התורה ודרכו שכל דבר שאינו מפורש בתורה קורא לזה דברי סופרים. וכתב בעצמו שמהן דברי קבלה והיינו הלכה למשה מסיני וכאן כתב

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

ואלו טומאות מן המת שהנוזר מגלח עליהן: א. על הנפל, ב. ועל כזית מבשר המת, ג. ועל כזית נצל שהוא בשר המת שנמוח ונעשה לחה סרוחה, ד. ועל עצמות שהן רוב מנין העצמות, ה. ועל עצמות שהן רוב בנינו של מת. ו. ועל חצי קב עצמות אף על פי שאין בהן רוב, ז. ועל השדרה, ח. ועל הגולגלת, ט. ועל אבר מן המת, י. ועל אבר מן החי, יא. ועל חצי לוג דם, יב. ועל מלא חפנים רקב המת. ולהלן בדפים הבאים יבוארו בעזרת פרטי דיניהם.

ג. ועל מגעו ועל משאו ועל אהילין ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו על אלו הנוזר מגלח

כל אלו השתים עשרה טומאות שמנינו, אם נגע נוזר באחת מהן, או נשאה, או האהיל הנוזר עליה, או האהיל הטומאה על הנוזר, או היה הנוזר ואחת מטומאות אלו באהל אחד, הרי זה מגלח תגלחת טומאה, חוץ מן הרקב שאינו מטמא במגע שאי אפשר שיגע בכלו שהרי אינו גוף אחד, אבל אם נשאו או נטמא באהלו מגלח. ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו, מגלח, אבל על אהלו אינו מגלח⁵, ועל כולם לאחר שמגלח מביא קרבן טומאה וסותר את הכל, ומתחיל למנות ימי נזירות שנאמר (שם פסוק יב) והימים הראשנים יפלו פי טמא נזרו.

אבל טומאות שאינם מעצמו של מת⁶, אף על פי שנטמא שבעה, מזה בשלישי ובשביעי וטובל וחוזר למניינו במקום מניין שהניח כשנטמא, שטומאה שאין הנוזר מגלח עליה אינה סותרת את הקודמין, ורק ימי הטומאה אין עולין מהמניין, ואין בהן קרבן טומאה. וישנם הלכות האמורות בטומאת אהלים⁷ הנעשים מן האדם או מן הבהמה או מן הכלים והכל מדברי סופרים, מהן דברי קבלה כלומר הלכה למשה מסיני, ומדן גזירות והרחקות, ולפיכך אין הנוזר מגלח עליהן.

שלמדנו מקרא. האמנם בירור העניין כן הוא, דוודאי כל זה הוא הלכה למשה מסיני ויש מהן דרבנן ג"כ כמו שיתבאר, אך הרמב"ם בשכלו הוזהר מצא רמז בתורה והוא באמת רמז נפלא, שהרי בכל התורה כתיב כי יטמא וטמא וכיוצא בזה וכאן כתיב שינוי לשון וכי ימות מת עליו להורות שיש טומאות מן המת שאין הנוזר מגלח עליהן ופרטי הדינים נמסרו למשה מסיני, וזה שכתב מהן דברי סופרים היינו שיש להם רמז בפסוק ומ"מ אין זה מפורש בתורה ממש כמו קדושי כסף. ובספרי זומא והובא בילקוט נשא. ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן כא סעיף ב - 1.

⁵ רמב"ם שם הלכה 1

⁶ ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן כא סעיף א

⁷ רמב"ם הלכות טומאת מת פרק יט הלכה 1

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

ד. ומזה בשלישי ובשביעי וסותר את הקודמין ואינו מתחיל
למנות אלא עד שיטהר ומביא את קרבנותיו

וכבר התבאר לעיל דף מד: תגלחת טומאה כיצד היא⁸, הנזיר שנטמא באחת
מן הטומאות שהוא מגלח עליהן כנזכר, הרי זה מזה עליו בשלישי ובשביעי,
ומגלח שער ראשו בשביעי ומובל בשביעי אחר ההזיה כדרך כל טמאי מת,
ומעריב שמשו ומביא קרבנותיו בשמיני והן שתי תורים או שני בני יונה
אחד לעולה ואחד להטאת וכבש בן שנתו לאשם, וסותר כל הימים הקודמין
ומתחיל למנות נזירותו ואם גלח בשמיני, מביא קרבנותיו בו ביום.

⁸ רמב"ם שם פרק ו הלכה יא